

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučera a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **L. I.**, zast. JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským, advokátem se sídlem Sádky 1605/2, Prostějov, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, v řízení o žalobě proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Brně ze dne 2. 6. 2011, č.j. 4970/11-1101-701962 a č.j. 4972/11-1101-701962,

t a k t o :

I. Žaloba proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 2.6.2011, č.j. 4970/11-1101-701962, **se z a m í t á .**

II. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 2.6.2011, č.j. 4972/11-1101-701962 **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2.6.2011, č.j. 4970/11-1101-701962 a č.j. 4972/11-1101-701962. Rozhodnutím č.j. 4970/11-1101-701962 bylo zamítnuto jeho odvolání proto rozhodnutí Finančního úřadu ve Znojmě (dále jen „správce daně“) ze dne 9.11.2010, č.j. 152955/10/346911705448, kterým byla žalobci vyměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2008 ve výši 10 155 Kč. Rozhodnutím č.j. 4972/11-1101-701962 bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí správce daně ze dne 9.11.2010, č.j. 153291/10/346911705448, kterým byla žalobci vyměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2009 ve výši 7 350 Kč. V podaném daňovém přiznání si žalobce podle ust. § 35c zák. č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen ZDP) uplatnil daňové zvýhodnění na vyživované dítě nezl. A. H., a to za zdaňovací období roku 2008 v délce 6 měsíců a za celé zdaňovací období roku 2009. Správci daně doložil rozsudek Okresního soudu v Karvině - pobočka Havířov, č.j. 100 P 378/2009-199 ze dne 25.6.2010, kterým byli poručníky nezl. A. H. ustanoveni manželé Z. I. a L. I. Následně byl správcem daně vyzván k prokázání, od kterého data mu byl nezl. A. H. svěřen do péče nahrazující péči rodičů. Žalobce správci daně oznámil, že dle rozsudku s ním nezl. A. H. fyzicky sdílí společnou domácnost od 22.7.2008. Správce daně však neuznal žalobci nárok na daňové zvýhodnění na vyživované dítě žijící s ním ve společné domácnosti, neboť nezl. A. H. byl svěřen žalobci do péče nahrazující péči rodičů až dnem nabytí právní moci rozsudku OS v Karvině - pobočka Havířov dne 19.7.2010. Daňové zvýhodnění na vyživované dítě lze totiž uplatnit až v kalendářním měsíci, ve kterém bylo převzato do péče nahrazující péči rodičů. V odvolání žalobce předložil prohlášení, že společně s manželkou vykonávají péči nahrazující péči rodičů ode dne 22.7.2008, kdy jim byl nezl. A. H. fyzicky svěřen do rodiny. Žalovaný pak nerozporuje skutečnost, že nezl. A. H. lze považovat za dítě žijící ve společné domácnosti se žalobcem ode dne 22.7.2008, kdy byl fyzicky svěřen do rodiny, což plyne z rozsudku i předloženého prohlášení. Ode dne 22.7.2008 jej však nelze považovat za vyživované dítě žalobce ve smyslu ust. § 35c odst. 6 ZDP. Žalovaný proto odvolání žalobce zamítl a obě rozhodnutí správce daně potvrdil.

II. Obsah žaloby

Žalobce uvedl, že dlouhodobě žil ve společné domácnosti se svou družkou Z. I. (dříve P.), které byl svěřen do dočasné péče nezl. A. H., a to na základě rozhodnutí Magistrátu města Opavy ze dne 8.10.2008. Poručníci se stala na základě rozsudku OS Opava, s právní mocí dne 1.6.2009. S družkou řádně vychovávali nezl. A. H. již od 22.7.2008, když o rok později uzavřeli manželství. Mezi účastníky pak není sporné to, že žalobce žije s nezl. A. H. ve společné domácnosti od 22.7.2008 a od tohoto data o něj taky pečuje a vyživuje. Spornou otázkou je, zda nezl. A. H. byl od toho data vyživovaným dítětem poplatníka ve smyslu ust. § 35c odst. 6 ZDP. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 24.2.2006, sp. zn. 6 Afs 25/2004. ZDP blíže pojem dítě v péči, která nahrazuje péči rodičů, neupravuje, a proto je dle NSS nutné přistoupit k analogii iuris. Na základě ust. § 31 odst. 2 zák. č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře (dále jen „zákon o státní sociální podpoře“) platí, že za dítě převzaté do trvalé péče nahrazující péči rodičů se

považuje dítě osvojené, dítě, jež bylo převzato do této péče na základě rozhodnutí příslušného orgánu, dítě, jehož rodič zemřel a dítě manžela nebo partnera. V posuzovaném případě bylo dne 8.10.2008 vydáno rozhodnutí Magistrátu města Opavy. Na jeho základě byl nezl. A. H. svěřen de iure do dočasné péče družky (manželky) žalobce s tím, že v této péči byl již de facto od 22.7.2008. Z pohledu citovaného zákona (a skrze analogii iuris ZDP) tak nezl. A. H. byl dítětem převzatým do trvalé péče nahrazující péči rodičů. Žalobce je pak nutno považovat i za rodiče nezl. A. H., neboť dle ust. § 7 odst. 2 písm. b), věta za středníkem, zákona o státní sociální podpoře, za rodiče se považují i osoby, jimž byly nezaopatřené děti svěřeny do péče nahrazující péči rodičů na základě rozhodnutí příslušného orgánu, manžel, partner, rodiče nebo uvedené osoby, vdovec nebo vdova po rodiči nebo uvedené osobě a druh (družka) rodiče nebo uvedené osoby. Rozhodnutí Magistrátu města Opavy ze dne 8.10.2008 aprobovalo skutečnost, že nezl. A. H. byl v péči družky (manželky) žalobce již od 22.7.2008. Je tak dán nárok žalobce na daňové zvýhodnění na vyživované dítě žijící s ním ve společné domácnosti již počínaje červencem roku 2008. To zcela koresponduje se smyslem a účelem ust. § 35c ZDP, kterým je maximální podpora rodinné péče, která je schopna dát dítěti nejlepší podmínky pro vývoj. Opačný přístup by byl popřením čl. 32 Listiny základních práv a svobod (dále jen „LZPS“).

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný zdůraznil, že žalobce v průběhu daňového řízení nepředložil rozhodnutí Magistrátu města Opavy ze dne 8.10.2008. V žalobcem zmíněném rozsudku NSS uvedl: *„Zákon č. 586/1995 Sb., blíže neuvádí, kdy je dítě v péči, které nahrazuje péči rodičů, obdobný pojem je však blíže specifikován v některých právních předpisech. Zákon č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, v § 31 odst. 1 stanoví, že za dítě převzaté do trvalé péče nahrazující péči rodičů se považuje dítě osvojené, dítě, jež bylo převzato do této péče na základě rozhodnutí příslušného orgánu, dítě, jehož rodič zemřel, a dítě manžela. Zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, v § 20 odst. 2 stanoví, že za dítě převzaté do trvalé péče nahrazující péči rodičů se považuje dítě, jež bylo převzato do této péče na základě rozhodnutí příslušného orgánu, dítě manžela, které mu bylo svěřeno do výchovy rozhodnutím soudu, a dítě manžela, zemřel-li druhý rodič dítěte nebo není-li znám.“* V odůvodnění rozsudku se však neuvádí žádný další pojem z obsahu ust. § 35c odst. 6 ZDP, jehož vysvětlení by bylo třeba hledat v platné právní úpravě. Z toho lze usoudit, že jejich obsah je zřejmý a jasný. Na rozdíl od NSS však žalobce v analogii iuris pokračuje a na základě ust. § 7 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře dochází k závěru, že za rodiče se považuje i druh rodiče. Takovou úvahu však nelze akceptovat. To vychází již ze zásadního rozdílu v účelu mezi ZDP a zákonem o státní sociální podpoře. Účelem ZDP je spravedlivě stanovit daň v závislosti na příjmu poplatníka, přičemž úlevu pro poplatníka žijící s vyživovaným dítětem v jedné domácnosti je třeba považovat spíše za výjimku. Účelem zákona o státní sociální podpoře je rodinu zabezpečit, pokud její příjmy nedosahují odpovídající výše. Ust. § 7 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře uvádí okruh posuzovaných osob, které se pro účely zákona považují za rodinu. To je z hlediska zákona o státní sociální podpoře zcela pochopitelné, neboť slouží k objektivnímu posouzení příjmů rodiny. Z hlediska účelu ZDP by byl akceptovatelný v případě, že by zákon takovou výjimku výslovně stanovil.

III. Replika žalobce

Žalobce zejména uvedl, že právní stav, z kterého vycházel NSS ve svém rozsudku (NSS posuzoval právní úpravu roku 2002) byl značně rozdílný od právního stavu rozhodného ve věci žalobce, kterého se týká právní úprava počínaje rokem 2008. V době rozhodování NSS zákon o státní sociální podpoře neobsahoval ust. § 31 odst. 2, ve znění citovaném v žalobě. To bylo účinné až od 1.1.2008. Došlo-li v mezidobí ke změně zákona, je to nutné zohlednit. Pro účely interpretace ust. § 35c odst. 6 ZDP se přitom jednalo o změnu zásadní, když ust. § 31 odst. 2 ZDP s účinností od 1.1.2008 jednoznačně upravilo pojem dítěte převzatého do trvalé péče nahrazující péči rodičů. Dle názoru žalobce je smyslem a účelem daňového zvýhodnění podpořit výchovu a zdravý vývoj všech dětí, a to skrze daňovou podporu těch, co se na výchově a zajištění hmotných potřeb dítěte skutečně podílí. Postup žalovaného by vedl k diskriminaci dětí, které nepochází z úplné rodiny a k sankcionování nevinného dítěte, které nemůže nijak ovlivnit to, že se o něj nestarají jeho biologičtí rodiče.

IV. Jednání před soudem a dokazování

Při soudním jednání žalobce uvedl obdobné skutečnosti jako v žalobě a replice.

Žalovaný uvedl, že jádrem sporu je právní výklad ust. § 35 c odst. 6 ZDP a odkázal na svá rozhodnutí a vyjádření k žalobě.

Soud při jednání provedl dokazování rozhodnutím Magistrátu města Opavy ze dne 8.10.2008, kterým byl nezl. A. H. svěřen do dočasné péče budoucí pěstounky Z. P.

V. Posouzení věci krajským soudem

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex off), a vycházeje ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, dospěl k závěru, že žaloba je zčásti důvodná.

Pro úplné objasnění skutkového stavu věci provedl soud dokazování rozhodnutím Magistrátu města Opavy ze dne 8.10.2008. Soud nejprve obecně k dokazování uvedl, že stávající systém soudního přezkumu správních rozhodnutí je založen na zásadě plné jurisdikce. *To znamená, že krajský soud je povinen vypořádat se i s nově navrženými důkazními prostředky a posoudit jejich relevanci, nikoliv je paušálně odmítnout. Pokud tak neučiní, zatíží svoje řízení vadou (situace v literatuře a judikatuře označovaná jako „opomenutý důkaz“).* Na straně jedné totiž samozřejmě platí, že soud přezkoumává napadené správní rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). *K objasnění tohoto skutkového a právního stavu je však rozhodující soud oprávněn zopakovat nebo i doplnit důkazy provedené správním orgánem (§ 77 odst. 2). Jakýkoliv jiný výklad proto smysl tzv. plné jurisdikce ve správním soudnictví popírá (viz také rozsudek sp. zn. 5 Afs 14/2004, in: č. 618/2005 Sb. NSS).* [17]

Žalobce se proto v rámci řízení před krajským soudem může domáhat provedení dosud neprovedených důkazů, mají-li prokázat rozhodné skutečnosti ke dni rozhodování správního orgánu. Rozhodnutí, které z navržených důkazů provede a které nikoli, je samozřejmě výlučně na úvaze soudu (§ 52 odst. 1 s. ř. s.); to jej však nezavazuje povinnosti takový postup odůvodnit (viz např. rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2005, sp. zn. 5 Afs 147/2004, č. 618/2005 Sb. NSS). Přitom je třeba (viz např. rozsudek NSS sp. zn. 5 Afs 44/2008) respektovat specifickou povahu daňového řízení. Daňový subjekt totiž nese v daňovém řízení důkazní břemeno ohledně prokázání tvrzené výše svých daňových povinností; je proto povinen navrhopat již v daňovém řízení k prokázání svých tvrzení důkazy. Závěry finančních orgánů tedy i v předmětné věci nutně vycházejí z toho, zda daňový subjekt své důkazní břemeno unesl, či nikoliv. Pokud daňový subjekt tuto svoji povinnost nesplní, nemůže pak již rozhodnutí finančních orgánů z této skutečnosti vycházející následně zpochybňovat v řízení před soudem tím, že bude dodatečně navrhopat provedení důkazů, které již mohl uplatnit v daňovém řízení. Jinak řečeno, řízení před soudem nemůže a ani nemá nahrazovat řízení před správním orgánem a daňový subjekt nemůže svoji liknavost v daňovém řízení zhojit až v řízení soudním. V opačném případě by totiž byla zpochybňována samotná koncepce správního soudnictví, založená na přezkumu správních rozhodnutí. [18] Neprovedení navrženého důkazu soudem ze shora uvedených důvodů však může být odůvodněno též tím, že jej mohl a měl navrhopnout stěžovatel již v daňovém řízení, neboť tento důkaz měl sloužit zjevně **k prokázání skutečností, o kterých byl daňový subjekt ze strany finančních orgánů dostatečně informován**. Koncepce daňového řádu je totiž založena na součinnosti daňového subjektu, který musí být správcem daně vyzván, aby se vyjádřil k jeho pochybnostem (§ 16 odst. 8, § 43 odst. 1), zejména mu musí být umožněno navrhopnout příslušné důkazy. Důkazní prostředky může daňový subjekt uvést i v odvolání [§ 48 odst. 3 písm. e) daňového řádu] a dokonce i poté, tj. až do doby, kdy je o odvolání rozhodnuto (odst. 7 cit. ustanovení). [19] Jak uvedl zdejší soud v rozsudku sp. zn. 2 Afs 35/2009, v každém případě je třeba nalézat rozumnou rovnováhu, zohledňující jednak zásadu plné jurisdikce rozhodování správního soudu na straně jedné, a zamezující zjevným obstrukcím ze strany daňového subjektu na straně druhé, který si jejich existence v konkrétním případě mohl být dobře vědom, nicméně rozhodne se je uplatnit až v žalobním řízení z důvodu jakési procesní taktiky. Na provedení důkazů nově navržených v řízení před krajským soudem je proto třeba trvat tehdy, pokud (1.) soud přesvědčivě neodůvodní nadbytečnost jejich provedení a (2.) tyto důkazy nemohly být navrženy již v řízení odvolacím, a to kupř. proto, že odvolací rozhodnutí (resp. důvody, na nichž je založeno) bylo pro daňový subjekt objektivně překvapivé, anebo že toto řízení bylo zatíženo zásadními vadami (např. nebylo umožněno důkazní návrhy podat, finanční orgán je odmítl přijmout atp. (srov. rozsudek NSS ze dne 21.12.2010, č.j. 2 Afs 74/2010-135). Důkazní povinnost stíhající daňový subjekt se vztahuje na důkazní prostředky, jejichž význam pro projednávanou věc (při respektování principu vigilantibus iura) měl a mohl daňový subjekt rozumně předpokládat (k tomu srov. rozhodnutí NSS 7 Afs 79/2007-85 ze dne 28.11.2008). V posuzovaném případě z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce byl postupem dle ust. § 43 odst. 1 d.ř. vyzván k doložení např. rozhodnutí příslušného orgánu, od kterého data mu byl A. H. svěřen do péče, která nahrazuje péči rodičů a lze je tudíž považovat za vyživované dítě ve smyslu ust. § 35c odst. 6 ZDP (výzva č.j. 138162/10/346911705448 ze dne 5.10.2010 a výzva č.j. 137744/10/346911705448). Finanční orgány žalobci nesdělily, že by měl doložit i rozhodnutí, kterým byl A. H. svěřen do náhradní péče jeho družky resp. manželky. Nemohlo se pak ani jednat o důkaz, jehož doložení v průběhu daňového řízení mohl žalobce rozumně

předpokládat. Z těchto důvodů soud dospěl k závěru, že je možné předmětným rozhodnutí provést dokazování.

Soud dále shrnul podstatné skutkové okolnosti: Za část zdaňovacího období roku 2008 a celý rok 2009 uplatnil žalobce slevu na vyživované dítě nezl. A. H. Nezl. A. H. byl rozhodnutím Magistrátu města Opavy ze dne 8.10.2008 svěřen do dočasné péče budoucí pěstounky Z. P., v té době družky žalobce. Se Z. P. uzavřel žalobce manželství dne 9.10.2009. Rozsudkem OS v Opavě ze dne 21.4.2009, č.j. 14 P 455/2007-143 (právní moc dne 1.6.2009) byla Z. P. ustanovena poručnicí nezl. A. H. Nezl. A. H. žije ve společné domácnosti se žalobcem od července roku 2008.

Podle ust. § 35c odst. 1 ZDP poplatník uvedený v § 2 má nárok na daňové zvýhodnění na vyživované dítě žijící s ním v domácnosti (dále jen „daňové zvýhodnění“) ve výši 11 604 Kč ročně, pokud neuplatňuje slevu na dani podle § 35a nebo § 35b. Poplatník o daňové zvýhodnění sníží daň stanovenou podle § 16, případně sníženou podle § 35 nebo § 35ba. Daňové zvýhodnění může poplatník uplatnit formou slevy na dani, daňového bonusu nebo slevy na dani a daňového bonusu.

Podle ust. § 35c odst. 6 ZDP, ve znění platném pro přezkoumávanou věc, za vyživované dítě poplatníka se pro účely tohoto zákona považuje dítě vlastní, osvojené, dítě v péči, která nahrazuje péči rodičů, dítě druhého z manželů a vnuk (vnučka), pokud jeho (její) rodiče nemají příjmy, z nichž by mohli daňové zvýhodnění uplatnit, pokud je

a) nezletilým dítětem,

b) zletilým dítětem až do dovršení věku 26 let, jestliže nepobírá plný invalidní důchod a

1. soustavně se připravuje na budoucí povolání; příprava na budoucí povolání se posuzuje podle zákona o státní sociální podpoře, 14d)

2. nemůže se soustavně připravovat na budoucí povolání nebo vykonávat výdělečnou činnost pro nemoc nebo úraz, nebo

3. z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je neschopno vykonávat soustavnou výdělečnou činnost.

Dle odst. 10 citovaného ustanovení poplatníkovi, který vyživuje dítě jen jeden kalendářní měsíc nebo několik kalendářních měsíců ve zdaňovacím období, lze poskytnout daňové zvýhodnění ve výši 1/12 za každý kalendářní měsíc, na jehož počátku byly splněny podmínky pro jeho uplatnění. Daňové zvýhodnění lze uplatnit již v kalendářním měsíci, ve kterém se dítě narodilo, nebo ve kterém začíná soustavná příprava dítěte na budoucí povolání, anebo ve kterém bylo dítě osvojeno nebo převzato do péče nahrazující péči rodičů na základě rozhodnutí příslušného orgánu.

Poplatník má tedy nárok na slevu na vyživované dítě, které s ním žije ve společné domácnosti. Pojem vyživované dítě je definován v ust. § 35 odst. 6 ZDP. K vymezení pojmu *péče nahrazující péči rodičů*, který je užit v ust. § 35 odst. 6 ZDP odkázal žalobce na rozsudek NSS ze dne 24.2.2006, č.j. 6 Afs 25/2004-79. V něm je uvedeno: „Zákon č. 586/1992 Sb. blíže neuvádí, kdy je dítě v péči, která nahrazuje péči rodičů, obdobný pojem je

však blíže specifikován v některých právních předpisech. Zákon č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, v § 31 odst. 1 stanoví, že za dítě převzaté do trvalé péče nahrazující péči rodičů se považuje dítě osvojené, dítě, jež bylo převzato do této péče na základě rozhodnutí příslušného orgánu, dítě, jehož rodič zemřel, a dítě manžela. Zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, v § 20 odst. 2 stanoví, že za dítě převzaté do trvalé péče nahrazující péči rodičů se považuje dítě, jež bylo převzato do této péče na základě rozhodnutí příslušného orgánu, dítě manžela, které mu bylo svěřeno do výchovy rozhodnutím soudu, a dítě manžela, zemřel-li druhý rodič dítěte nebo není-li znám. V uvedených případech se za dítě převzaté do péče, která nahrazuje péči rodičů, považuje dítě, jež bylo do této péče převzato na základě rozhodnutí příslušného orgánu, dítě osvojené, případně dítě manžela a dítě, jehož rodič zemřel. Žádný z uvedených zákonů se nezmiňuje o druhovi, přičemž všem uvedeným případům, pokud je dítě svěřováno do péče třetí osoby, je společné, že oba rodiče jsou z péče o dítě vyřazeni.“ Soud k věci dále uvádí, že připustil-li NSS ve svém rozsudku analogii iuris, pak se jednoznačně vztahovala k vymezení pojmu péče, která nahrazuje péči rodičů. Rozhodnutím Magistrátu města Opavy byl nezl. A. H. svěřen do tzv. předpěstounské péče jen Z. P., družky žalobce a nikoliv žalobce samotného. Dle ust. § 7 odst. 10 písm. f) za rozhodnutí příslušného orgánu o svěření dítěte do péče nahrazující péči rodičů se pro účely tohoto zákona považuje rozhodnutí orgánu vykonávajícího sociálně-právní ochranu dětí podle zvláštního právního předpisu do péče osoby, která má zájem stát se pěstounem. Předpěstounská péče je jinak v předpisech upravujících oblast sociální ochrany považována vždy za jeden z typů péče nahrazující péči nahrazující péči rodičů (srov. např. § 38 zák. č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, § 4 odst. 4 zák. č. 110/2006 Sb., o životním a sociálním minimu). Z. P. by si tak mohla za splnění i ostatních podmínek slevu na nezl. A. H. uplatnit. Za poplatníka, o jehož vyživované dítě se jedná, bylo však v roce 2008 možno považovat toliko Z. P. Žalobce sice v části zdaňovacího období 2008 žil ve společné domácnosti s nezl. A. H. a Z. P., ale nesplnil další podmínku vyžadovanou ust. § 35c odst. 6 ZDP, tj. uzavření manželství. Ust. § 35 odst. 6 ZDP totiž umožňuje uplatnit slevu na vyživované dítě druhého z manželů, pokud s ním žije ve společné domácnosti. Z ust. § 35c ZDP nelze dovodit, že bylo možno uplatnit slevu na dítě družky, se kterým žije daňový poplatník ve společné domácnosti. Dle názoru soudu za takto striktně stanovených pravidel nelze na základě analogie iuris dospět k závěru, že žalobce je rodič, a proto si může uplatnit slevu na vyživované dítě, jak namítal žalobce. Ust. § 35c odst. 6 ZDP obsahuje definici pojmu, koho lze považovat za vyživované dítě, tj. jedná se o dítě vlastní, osvojené a dítě v péči, která nahrazuje péči rodičů. Pokud tedy toto ustanovení zmiňuje i vyživované dítě druhého z manželů, pak se jí m rozumí nejen jeho vlastní dítě, ale i osvojené a i dítě v péči, která nahrazuje péči rodičů. Rozsudkem OS Opava ze dne 21.4.2009, č.j. 14 P 455/2007-143 (právní moc dne 1.6.2009) byla zrušena ústavní výchova u nezl. A. H. a jeho poručníci byla ustanovena Z. P. I poručenství je v předpisech považováno za jeden z typů péče nahrazující péči rodičů (k tomu srov. ust. § 7 odst. 10 písm. d) zákona o státní sociální podpoře, srov. např. § 38 zák. č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, § 4 odst. 4 zák. č. 110/2006 Sb., o životním a sociálním minimu). Se Z. P. uzavřel žalobce dne 9.10.2009 manželství, což je uvedeno i v odůvodnění rozsudku OS Karviná, pobočka Havířov ze dne 25.6.2010, č.j. 100 P 378/2009-199. Od data uzavření manželství bylo třeba považovat nezl. A. H. za vyživované dítě druhého z manželů. Žalobce tedy po uzavření manželství se Z. P. byl oprávněn postupem dle ust. § 35c ZDP uplatnit daňové zvýhodnění na A. H., vyživované dítě jeho manželky. Soud proto shledal žalobu zčásti důvodnou a rozhodnutí, týkající se zdaňovacího období 2009

zrušil. V části směřující proti rozhodnutí, týkající se zdaňovacího období roku 2008 neshledal žalobu důvodnou, a proto ji zamítl postupem dle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s.

VI. Náklady řízení

Dle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů. Soud nemohl žalobci ani žalovanému přiznat náhradu nákladů řízení. Oba byli totiž úspěšní pouze v polovině (žalobce napadl dvě rozhodnutí, jedno bylo zrušeno). Žalovaný navíc ani náhradu nákladů nepožadoval.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29.8.2013

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu